

1. neděle postní - Láska je trpělivá, zapomíná, když jí někdo ublíží (AL 91-92, 105 - 108)

Evangelium: Mk 1,12-15

Slova svatého evangelia podle Marka.

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan (Křtítel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: "Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu."

Evangelista Marek nám hned na počátku postní doby připomíná důvod Ježíšova příchodu na tuto zemi. Je to ohlašování Božího království. Opět chce předat vládu nad tímto světem do Otcových rukou. Nejstarší evangelium se nezapomene zmínit o tom, že se Ježíš musel nejdříve vypořádat se zlem, které považovalo lidský svět za svou půdu. 40 dní tráví Ježíš na poušti s mimořádnou trpělivostí a usebraností. Právě tím doslova vyprovokuje Boží nepřítel k akci.

Svatý Pavel začíná výčet atributů lásky výrazem, který se předkládá jako **shovívavost**, nebo také **trpělivost**. Jde ale o složeninu dvou slov a apoštol doslova říká, že láska má dlouhý dech. Když se člověk hněvá, jeho dech se zákonitě zrychlí. Naopak dlouhý dech, znamená, že se člověk nenechal vyprovokovat. Papež v exhortaci připomíná, že právě tento atribut je vlastní na prvním místě Bohu. Když projde kolem, Mojžíš na něj volá: „*Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a váhavý k hněvu.* (Ex 34,6) V partnerském vztahu může přijít situace, kdy jeden **začne vznášet své nároky na druhého, a nedokáže přijímat**, že nebyly naplněny. Dokonce může toto nenaplnění vnímat jako zlo, které ničí jeho ideály a zcela nesmyslně na ně reaguje agresí. Pokud se člověk necvičí v trpělivosti, je prakticky **odsouzen reagovat takto pořád**. Tento způsob vidí jako jedinou cestu něco změnit. **Taková rodina**, říká papež, se **promění v bitevní pole**.

Moje trpělivost se posílí, když uznám, že také druhý má právo žít se mnou na této zemi, takový, jaký je. Nezáleží na tom, že je obtížný, že mění moje plány, že všechno není takové, jak bych to čekal. **Láska**, říká se tu, **s sebou nese vždycky hluboký smysl pro soucítění, s nímž přijímáme druhého, jako součást tohoto světa, a to i když se chová jinak, než bych si přál.**

Ježíš se ale na poušti setkal se zlem skutečným. Svátý Pavel pokračuje ve svém výčtu tím, že **láska zapomíná, když ji někdo ublíží**, přesněji přeloženo, že **láska nepočítá zlo**. Tím se připouští křehkost lásky, do které

se zlo může dostat. Má zájem se do ní dostat, aby ji narušila a oslabila. Stává se to v případě **selhání jednoho z partnerů** nebo člena rodiny. Papež říká, že **nesmíme věnovat tomu zlu pozornost**, nosit ve ho vědomí. Neznamená to, zlo přehlížet, ale v reakci na něj **vynaložit úsilí pochopit slabost toho druhého, a dokonce hledat pro ni omluvu**. Takto reagoval Kristus na kříži: „*Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.*“ Ježíš se v tu chvíli skutečně **zachoval naivně**, a to jednoduše proto, že **přenechal soud svému Otci** a dokázal mu odevzdat nárok určovat míru viny. Což my ne vždy dokážeme. **My naopak my máme sklon vyhledávat na druhých stále více vin**, představovat si u druhého zlo vždycky větší a předpokládat jeho zlé úmysly. Jediný způsob, jak zlo vyhnat z lásky, **jak vytrhat tyto jedovaté byliny, je odpuštění**. Je to možné jen v případě, že jsme **sami zakusili, že nám bylo někdy Bohem odpuštěno**. Prožitek to, že nám bylo odpuštěno, nám umožní zlo z lásky vyhnat.

Pokud máte exhortaci po ruce, stojí za to si přečíst si text článků 107 a 108

úkol pro dospělé: Naši obnovu před Velikonocemi je třeba začít odpuštěním. Dát prostor v rozhovoru k vysvětlení chování, které druhý považuje za nesprávné. Snažit se pochopit toho druhého. Odevzdat vše ve společné modlitbě. Třeba i napsat na lístek, který rituálně spálíme na znamení odpuštění.

Je zapotřebí učit se velkorysosti tím, že nechám druhého, ať dělá věci způsobem, který mu vyhovuje, případně to zkusím tak i já.

Partnera nikdy nesmím ztotožnit se zlem, které u něj vnímám. Vždy se stavím na jeho stranu proti zlu.

1. Potopa

Tondovým snem je mít svůj vlastní pokoj. Má zálsusk na ten na konci chodby, ale tatínek ho má jako pracovnu plnou výkresů a také svých oblíbených kaktusů. Říká, že jediné tam má klid. Tonda by chtěl mít klid taky. Ale nemá! Musí bydlet s Františkou, a to není vždy jednoduché. Jen rodiče to plně nechápou. Nejvíc nesnáší, když Fany nechává své plyšáky na jeho straně. Ale ještě víc, když si přivede kamarádku, a to právě když má rozdělanou nějakou práci a nedá se v ní pokračovat.

Jednou se ale stalo něco, co se stát nemělo. Minulý týden v sobotu vzal tatínek Tonda na výstavu kaktusů a on uprosil, aby mu jeden nádherný, který právě kvetl, koupil. Tonda si ho hrdě postavil na stolec hned vedle okna. Každý den se kochal krásným červeným květem a mohla se kochat

i Fany, ale z uctivé dálky. V neděli odpoledne šel raději ven, protože Františka si zase přivedla kamarádku. Objel na kole několikrát rybník pod kopcem a vrátil se domů. Když vstoupil do pokoje, nevěřil svým očím. Místo hlíny v květináči s kaktusem bylo bahno a voda byla všude okolo. Z výkresu, který si ráno položil na stolek, aby ho večer dokončil, byly jen barevné skvrny. Hned věděl, kdo je pachatel. Fany se ho už několikrát ptala, jestli by mohla jeho kaktus zalít. Jenže holky asi nepochopí, že kaktusy se skoro vůbec nezalívají, mají rádi sucho. Fany stála právě ve dveřích a v ruce držela malý hadřík na utření vody. „Promiň,“ špitla, ale Tonda jakoby neslyšel, k ní přiskočil, a dal ji pohlavek, až to zadunělo.

Co bylo dále, asi tušíte. S brekem běžela Františka za maminkou a Tonda měl co vysvětlovat. Od té chvíle bylo u Růžičků zvláštní ticho, hlavně v dětském pokoji. Teda kromě Vojty, který se pořád na něco ptal. Když maminka volala k večeři, Tonda odpověděl, že nemá hlad, ale nebylo mu to nic platné. Musel jít. Nechtělo se mu ani na večerní modlitbu. Tatínek, který se obvykle usmíval, byl velmi vážný. „Stalo se tady něco nepěkného,“ řekl, „a já chci vědět, co s tím teď uděláme.“ Chvíli bylo ticho. „Copak nevíte, co mi Fany udělala?“ řekl se slzami na krajíčku Tonda a poprvé se k ní obrátil „Vždyť jsi zničila můj kaktus a výkres k tomu!“ „Nechtěla jsem ho zničit,“ odpověděla Františka, „jen se mi zdálo, že ten kvítek začíná usychat a květiny přece potřebuje vodu, že mami.“ Maminka Františku pohladila po vlasech a řekla Tondovi: „Vím, že udělala hloupost a bude si to pamatovat. Myslela to ale přece dobře. Myslíš, že bys jí to mohl odpustit? Františka by ti zase mohla odpustit ten pohlavek, co říkáš Fany?“ Fany přikývla a Tonda si nenápadně zakryl oči. Nechtěl, aby všichni viděli slzy, které se už nedaly zastavit. „Já, já ji tedy odpouštím.“ řekl tiše. „Tondo,“ ozval se tatínek, „musíš to říct Františce.“ Tonda zvedl hlavu, utřel si slzy a řekl něco zvláštního, jakoby naopak: „Fany, odpustíš mi?“ „Jo,“ špitla a nevěděla, co má dělat s rukama. Až tatínek oba vysvobodil. „Tak víte co? Kaktus dáme do pořádku, ještě dnes večer ho přesadím, a bude jako dřív.“ „A já ten výkres namaluji znova,“ řekl Tonda, „stejně se mi moc nelíbil.“ A pak začala modlitba krásnější než ta v kostele. Alespoň tak to Tondovi připadalo.

Milé děti, odpouštět a taky prosit o odpuštění, jak tu udělal Tonda, je sice těžké, ale také krásné. Odpouštět je jediný způsob, jak vyhnat zlo, které by se rádo nastěhovalo do každé rodiny. Jako Ježíš nedovolil, aby mu d'ábel překazil jeho dílo, tak ani vy nedovolte, aby se pokazilo to, co je v rodině krásné. Uděláte to tak, že si budete věřit, pomáhat si a držet spolu.

úkol pro děti: Učte se říkat „promiň“ a také odpouštět.